

Annotatie Raad van State, afdeling rechtspraak, 14 augustus 1991, No. RO2.89.1770 (Mr. Borman)

Citation for published version (APA):

Klip, A. H. (1991). Annotatie Raad van State, afdeling rechtspraak, 14 augustus 1991, No. RO2.89.1770 (Mr. Borman). *Rechtspraak Vreemdelingenrecht*, 163-165. [48].

Document status and date:

Published: 01/01/1991

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Download date: 05 May. 2023

No. 48

Raad van State, afdeling rechtspraak, 14 augustus 1991 no. RO2.89.1770 (mr. Borman).

Afwijzing van het naturalisatieverzoek op grond van ernstige vermoedens dat het gedrag van verzoeker gevaar voor de openbare orde oplevert.

Ter zitting is naar voren gekomen dat verweerder niet beschikt over het vonnis, waarbij appelland in het buitenland is veroordeeld.

Nu verweerder kennelijk betekenis toekent aan het bezwaar van appelland dat hij in Duitsland is veroordeeld op grond van naar Nederlands recht onrechtmatig verkregen bewijs, mocht van verweerder worden verwacht dat hij zich zekerheid verschafte over de gegrondheid van dit bezwaar.

Artt. 8, lid 1; 9, lid 1, aanhef en onder a, Rijkswet op het Nederlanderschap.

A. (appelland),
tegen
de staatssecretaris van Justitie (verweerder).

IN RECHTE:

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet op het Nederlanderschap, hierna te noemen de Rijkswet, is bepaald dat een verzoek van een vreemdeling die voldoet aan de bepalingen van de artikelen 7 en 8 van de Rijkswet niettemin wordt afgewezen, indien op grond van het gedrag van verzoeker ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden, de volksgezondheid of de veiligheid van het Koninkrijk. Blijkens de wetsgeschiedenis van de Rijkswet en de circulaire van verweerder van 29 januari 1985, kenmerk Hoofdafdeling Privaatrecht, no. 040-185, is het criterium 'ernstige vermoedens dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde en de goede zeden' zo geformuleerd, dat er vooral op wordt gelet hoe de betrokkene zich thans gedraagt of zich in de toekomst zal gaan gedragen. De omstandigheid, dat hij in het verleden wegens bepaalde strafbare feiten in aanraking is geweest met de justitie is op zichzelf geen onvoldoende grond voor afwijzing. Of er is sprake van gronden als bedoeld in artikel 13 van de Vreemdelingenwet dan zal de betrokkene zo mogelijk moeten worden verwijderd, of het gedrag van de betrokkene heeft geen consequenties wat betreft zijn verblijf in het Koninkrijk. Dan mag weigering tot naturalisatie niet als het ware een extra straf vormen en zal op zijn gedragingen alleen mogen worden gelet indien daaruit kan worden afgeleid dat hij ook in de toekomst gevaar oplevert voor de openbare orde etcetera, dat wil zeggen dat de kans op herhaling van ernstig crimineel gedrag groot is (Memorie van Toelichting, bladzijde 15). In het spoor hiervan wordt in de circulaire van 29 januari 1985, voornoemd, bo-

vendien gesteld dat het begrip gevaar voor de openbare orde moet worden opgevat in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen dat heeft uitgesproken dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Voorts is in deze circulaire gesteld dat als regel een verzoek niet zal worden ingewilligd indien er ten aanzien van verzoeker nog een proeftijd loopt.

Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat appelland op 19 oktober 1984 door het Landsgericht te München wegens handel in verdovende middelen tot een gevangenisstraf van drie jaar is veroordeeld en dat voorts de Duitse autoriteiten in München jegens appelland op 24 april 1985 een arrestatiebevel hebben uitgevaardigd, omdat hij niet is teruggekeerd van een proefverlof en zich derhalve aan de tenuitvoerlegging van zijn resterende vrijheidsstraf van 811 dagen heeft onttrokken.

Appelland heeft hiertegen onder meer aangevoerd dat er in dit geval geen sprake is van gevaar voor de openbare orde in de zin van de in de circulaire van verweerder bedoelde jurisprudentie van het Hof van de Europese Gemeenschappen. De strafrechtelijke veroordeling in Duitsland is naar hij stelt gegrond op bewijsmiddelen die in Nederland als onrechtmatig verkregen zouden worden aangemerkt, zodat het feit waarop de veroordeling betrekking heeft naar Nederlands recht niet tot een veroordeling kon leiden. Voorts is hij buiten de keer in Duitsland nimmer strafrechtelijk met de politie in aanraking geweest.

Onder verwijzing naar het arrest van de HR van 4 december 1979, NJ 80 356, heeft verweerder ten aanzien van de stelling van appelland dat het optreden van een pseudo-koper in tegenstelling tot Duitsland in Nederland niet zou kunnen leiden tot een veroordeling in het verweerschrift en ter zitting aangevoerd dat slechts in het geval dat kan worden vastgesteld dat een verdachte door het optreden van een pseudo-koper is gebracht tot andere handelingen dan die waarop zijn opzet reeds was gericht er sprake is van onrechtmatig verkregen bewijs, dat niet kan leiden tot een veroordeling. Dat een dergelijke situatie zich heeft voorgedaan, is verweerder niet gebleken.

Ter zitting is naar voren gekomen dat verweerder niet beschikt over het vonnis, waarbij appelland is veroordeeld. Nu verweerder gezien het voorgaande in het kader van het onderhavige verzoek kennelijk betekenis toekent aan het bezwaar van appelland dat hij in Duitsland is veroordeeld op grond van naar Nederlands recht onrechtmatig verkregen bewijs, mocht van verweerder worden verwacht dat hij zich zekerheid verschafte over de gegrondheid van dit bezwaar. Door dit na te laten heeft verweerder gehandeld in strijd met het algemeen beginsel van behoor-

lijk bestuur dat een beschikking met de vereiste zorgvuldigheid dient te worden voorbereid en genomen.

Derhalve dient het bestreden besluit met toepassing van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen te worden vernietigd.

Noot

1 Het bijzondere in deze uitspraak wordt gevormd door het namens appelland in het geding gebrachte argument dat aan het veroordelend buitenlandse vonnis geen betekenis mag worden toegekend bij de toetsing van het naturalisatieverzoek aan artikel 9 lid 1 aanhef en onder a van de Rijkswet op het Nederlandschap (het openbare orde criterium). De stelling van appelland is dat de bewijsmiddelen die in Duitsland hebben geleid tot zijn veroordeling in Nederland als onrechtmatig gekwalificeerd zouden worden. Het bewijs was tot stand gekomen door het optreden van een pseudo-koper. De staatssecretaris bestrijdt het argument van appelland met een beroep op HR 4 december 1979, NJ 80 356 (Tallon-arrest). De Hoge Raad heeft in dit arrest het criterium ontwikkeld dat er slechts dan sprake is van uitlokking en daarmee onrechtmatig verkregen bewijs indien de verdachte door het optreden van de pseudo-koper is gebracht tot andere handelingen dan die waarop zijn opzet reeds was gericht. Naar de mening van de staatssecretaris was dit laatste in het concrete geval van appelland niet gebleken.

2 Bij de motivering van de afwijzende beslissing en ook bij het later gevoerde verweer op het door appelland ingebrachte argument heeft de staatssecretaris zich kennelijk onvoldoende rekenschap gegeven van de aspecten verbonden aan de vraag hoe om te gaan met het bewijs dat in het buitenland heeft geleid tot een strafrechtelijke veroordeling.

De Afdeling overweegt waarschijnlijk niet zonder bedoeling dat de staatssecretaris '(...) kennelijk betekenis toekent aan het bezwaar van appelland dat hij in Duitsland is veroordeeld op grond van naar Nederlands recht onrechtmatig verkregen bewijs (...)'. In andere rechtsgebieden bestaat er immers een zeer terughoudende opstelling bij de toetsing van buitenlands strafrechtelijk bewijs. In het uitleveringsrecht bijvoorbeeld zijn geen uitspraken bekend waarin omstandigheden die betrekking hebben op de vaststelling van wederrechtelijkheid en de schuld in het buitenlandse vonnis, in de beoordeling van de strafbaarheid naar Nederlands recht worden betrokken (Vgl. A.H.J. Swart, Nederlands uitleveringsrecht, Zwolle 1986, p. 151). Ook gaat de Nederlandse rechter in strafzaken waarin het buitenland om rechtshulp is gevraagd buitengewoon voorzichtig om met buitenlands bewijs. Men is terughoudend in het 'afkeuren' van buitenlands bewijs (Zie als uitzondering: Hof Arnhem, 30 juni 1989, NJ 1989, 867; het Hof stelde

in deze zaak de eis dat op de terechtzitting gebleken moest zijn dat de verdachte in het buitenland niet was uitgelokt). De terughoudendheid in het algemeen vloeit enerzijds voort uit het feit dat buitenlands bewijs per definitie op een andere wijze tot stand komt dan Nederlands bewijs. Anderzijds kan in de internationale verhoudingen een rol spelen dat het niet gebruiken van het buitenlands bewijs als een belediging wordt opgevat. Een andere parallel is te zien bij de overneming van buitenlandse strafvonnissen. De Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen verbiedt de Nederlandse rechter in artikel 28 zelfs een nieuw onderzoek te doen naar de feiten. Hij is gebonden aan de feitelijke vaststelling door zijn buitenlandse collega. Juist het probleem van buitenlands bewijs verkregen door pseudokopers is bij de totstandkoming van de WOTS uitvoerig aan de orde gekomen. De regering verwoordde bij de parlementaire behandeling het volgende standpunt:

'De vraag hoe te handelen als Nederlandse exequaturrechters, indien blijkt dat een buitenlands vonnis is gebaseerd op, naar Nederlands inzicht, onrechtmatig verkregen bewijs, het feit is uitgelokt door een agent-provocateur of de berechting niet binnen redelijke termijn heeft plaatsgevonden is van andere orde. Het komt ondergetekenden voor dat de rechter hier een scherp gevoel voor nuance zal moeten ten toon spreiden. In de eerste plaats zal hij er zich van moeten vergewissen of in het buitenland op dergelijke omstandigheden een beroep is gedaan en zo ja op welke gronden dat beroep is verworpen. Voorts kan een rol spelen of hierin aanleiding is gevonden in het buitenland hoger beroep in te stellen of niet. Dan staat de Nederlandse exequaturrechter voor de vraag, als hij meent dat het buitenlandse vonnis toch zodanig door de gewraakte omstandigheden is beïnvloed dat hij daaraan niet voorbij kan gaan, of dit moet leiden tot een (...) ontoelaatbaarheids-verklaring omdat er sprake is van een zodanig ernstige inbreuk op de gangbare regels van het strafprocesrecht, dat de Nederlandse medewerking aan de tenuitvoerlegging strijd zou opleveren met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde. Komt hij niet tot een zo vergaand oordeel, dan kan hij zijn bedenkingen tegen de in het buitenland gevolgde gang van zaken ook tot uitdrukking brengen in zijn strafoplegging' (Bijl. Hand. II 1984-1985, 18129, nr. 6, p. 15 en 16).

3 Nu het hier gaat om de beoordeling van een buitenlands vonnis is het een uiterst hachelijke zaak om het door de Hoge Raad ontwikkelde Tallon-criterium zonder meer toe te passen. De Afdeling stelt dat de staatssecretaris zich zekerheid had dienen te verschaffen over de gegrondheid van het door appelland gemaakte bezwaar. Ter zitting was gebleken dat men ten departemente niet beschikte over het veroordelend Duitse vonnis. Het is echter nog maar de vraag of enkel kennis van de inhoud van het Duitse vonnis voldoende zou zijn om de argumenten van appelland te weerleggen. De beoordeling van het buitenlands bewijs is een uiterst gecompliceerde aangelegenheid;

lijk bestuur dat een beschikking met de vereiste zorgvuldigheid dient te worden voorbereid en genomen.

Derhalve dient het bestreden besluit met toepassing van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen te worden vernietigd.

Noot

1 Het bijzondere in deze uitspraak wordt gevormd door het namens appellant in het geding gebrachte argument dat aan het veroordelend buitenlandse vonnis geen betekenis mag worden toegekend bij de toetsing van het naturalisatieverzoek aan artikel 9 lid 1 aanhef en onder a van de Rijkswet op het Nederlanderschap (het openbare orde criterium). De stelling van appellant is dat de bewijsmiddelen die in Duitsland hebben geleid tot zijn veroordeling in Nederland als onrechtmatig gekwalificeerd zouden worden. Het bewijs was tot stand gekomen door het optreden van een pseudo-koper. De staatssecretaris bestrijdt het argument van appellant met een beroep op HR 4 december 1979, NJ 80 356 (Tallon-arrest). De Hoge Raad heeft in dit arrest het criterium ontwikkeld dat er slechts dan sprake is van uitlokking en daarmee onrechtmatig verkregen bewijs indien de verdachte door het optreden van de pseudo-koper is gebracht tot andere handelingen dan die waarop zijn opzet reeds was gericht. Naar de mening van de staatssecretaris was dit laatste in het concrete geval van appellant niet gebleken.

2 Bij de motivering van de afwijzende beslissing en ook bij het later gevoerde verweer op het door appellant ingebrachte argument heeft de staatssecretaris zich kennelijk onvoldoende rekenschap gegeven van de aspecten verbonden aan de vraag hoe om te gaan met het bewijs dat in het buitenland heeft geleid tot een strafrechtelijke veroordeling.

De Afdeling overweegt waarschijnlijk niet zonder bedoeling dat de staatssecretaris '(...) kennelijk betekenis toekent aan het bezwaar van appellant dat hij in Duitsland is veroordeeld op grond van naar Nederlands recht onrechtmatig verkregen bewijs (...)'. In andere rechtsgebieden bestaat er immers een zeer terughoudende opstelling bij de toetsing van buitenlands strafrechtelijk bewijs. In het uitleveringsrecht bijvoorbeeld zijn geen uitspraken bekend waarin omstandigheden die betrekking hebben op de vaststelling van wederrechtelijkheid en de schuld in het buitenlandse vonnis, in de beoordeling van de strafbaarheid naar Nederlands recht worden betrokken (Vgl. A.H.J. Swart, Nederlands uitleveringsrecht, Zwolle 1986, p. 151). Ook gaat de Nederlandse rechter in strafzaken waarin het buitenland om rechtshulp is gevraagd buitengewoon voorzichtig om met buitenlands bewijs. Men is terughoudend in het 'afkeuren' van buitenlands bewijs (Zie als uitzondering: Hof Arnhem, 30 juni 1989, NJ 1989, 867; het Hof stelde

in deze zaak de eis dat op de terechtzitting gebleken moest zijn dat de verdachte in het buitenland niet was uitgelokt). De terughoudendheid in het algemeen vloeit enerzijds voort uit het feit dat buitenlands bewijs per definitie op een andere wijze tot stand komt dan Nederlands bewijs. Anderzijds kan in de internationale verhoudingen een rol spelen dat het niet gebruiken van het buitenlands bewijs als een belediging wordt opgevat. Een andere parallel is te zien bij de overneming van buitenlandse strafvonnissen. De Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen verbiedt de Nederlandse rechter in artikel 28 zelfs een nieuw onderzoek te doen naar de feiten. Hij is gebonden aan de feitelijke vaststelling door zijn buitenlandse collega. Juist het probleem van buitenlands bewijs verkregen door pseudokopers is bij de totstandkoming van de WOTS uitvoerig aan de orde gekomen. De regering verwoordde bij de parlementaire behandeling het volgende standpunt:

'De vraag hoe te handelen als Nederlandse exequaturrechters, indien blijkt dat een buitenlands vonnis is gebaseerd op, naar Nederlands inzicht, onrechtmatig verkregen bewijs, het feit is uitgelokt door een agent-provocatuer of de berechting niet binnen redelijke termijn heeft plaatsgevonden is van andere orde. Het komt ondergetekenden voor dat de rechter hier een scherp gevoel voor nuance zal moeten ten toon spreiden. In de eerste plaats zal hij er zich van moeten vergewissen of in het buitenland op dergelijke omstandigheden een beroep is gedaan en zo ja op welke gronden dat beroep is verworpen. Voorts kan een rol spelen of hierin aanleiding is gevonden in het buitenland hoger beroep in te stellen of niet. Dan staat de Nederlandse exequaturrechter voor de vraag, als hij meent dat het buitenlandse vonnis toch zodanig door de gewraakte omstandigheden is beïnvloed dat hij daaraan niet voorbij kan gaan, of dit moet leiden tot een (...) ontoelaatbaarheids-verklaring omdat er sprake is van een zodanig ernstige inbreuk op de gangbare regels van het strafprocesrecht, dat de Nederlandse medewerking aan de tenuitvoerlegging strijd zou opleveren met de grondbeginselen van de Nederlandse rechtsorde. Komt hij niet tot een zo vergaand oordeel, dan kan hij zijn bedenkingen tegen de in het buitenland gevolgde gang van zaken ook tot uitdrukking brengen in zijn strafoplegging' (Bijl. Hand. II 1984-1985, 18129, nr. 6, p. 15 en 16).

3 Nu het hier gaat om de beoordeling van een buitenlands vonnis is het een uiterst hachelijke zaak om het door de Hoge Raad ontwikkelde Tallon-criterium zonder meer toe te passen. De Afdeling stelt dat de staatssecretaris zich zekerheid had dienen te verschaffen over de gegrondheid van het door appellant gemaakte bezwaar. Ter zitting was gebleken dat men ten departemente niet beschikte over het veroordeelend Duitse vonnis. Het is echter nog maar de vraag of enkel kennis van de inhoud van het Duitse vonnis voldoende zou zijn om de argumenten van appellant te weerleggen. De beoordeling van het buitenlands bewijs is een uiterst gecompliceerde aangelegenheid;

men kan zich zelfs afvragen of het ministerie van Justitie, in het kader van de uitvoering van het naturalisatiebeleid, daarvoor in voldoende mate is toegerust (Vgl. de wijze waarop de rechter met buitenlands bewijs na een overname van strafvervolgung moet omgaan in art. 552gg Sv: de buitenlandse stukken 'hebben de bewijskracht die toekomt aan stukken betreffende overeenkomstige door Nederlandse ambtenaren verrichte handelingen'. Een dergelijk onderzoek is een rechterlijke taak en gaat diep in op de feitelijke gang van zaken en de opstelling van de verdachte in de buitenlandse procedure. Het zal dan ook niet verwonderlijk zijn als bij de verdere behandeling van het naturalisatieverzoek blijkt dat bestudering van slechts het Duitse vonnis niet voldoende is om het argument van appellant te weerleggen.

4 Een aspect welke in de onderhavige uitspraak niet aan de orde is gekomen is het antwoord op de vraag hoe ernstig naar Nederlandse maatstaven de inbreuk op de openbare orde is geweest. Het is immers een bekend gegeven dat naar Duitse maatstaven aanzienlijk zwaarder wordt gestraft voor het soort delict welke aan appellant in Duitsland is ten laste gelegd. Kennis van de inhoud van het Duitse vonnis zou ook in dit verband van belang zijn geweest.

5 Deze noot is tot stand gekomen in samenwerking met mr. A.H. Klip, verbonden aan het Willem Pompe Instituut te Utrecht met als aandachtsgebied het internationaal strafrecht.

HAA

No. 49

Raad van State, afdeling rechtspraak, 20 november 1991 RO2.90.2559 (mr. Schut).

Afwijzing naturalisatieverzoek omdat niet gesteld kan worden dat verzoeker voor zijn komst naar Nederland bijzondere banden met Nederland had op grond van zijn opvoeding, dienstbetrekking, maatschappelijke positie of anderszins.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder ten onrechte laten meewegen dat appellant een groot gedeelte van het basisonderwijs zou hebben genoten in Suriname. Dit klemt temeer nu verweerder ter zitting heeft verklaard dat de omstandigheid dat een vreemdeling hier te lande tenminste de helft van zijn lagere schooltijd heeft doorlopen een bijzondere band met Nederland kan opleveren.

Art. 8, lid 1 Rijkswet op het Nederlanderschap.

A. (appellant), adv. mr. M.C.H.G. Roosen, tegen
de staatssecretaris van Justitie (verweerder).

IN RECHTE:

Ingevolge artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van

de Rijkswet op het Nederlanderschap, hierna te noemen de Rijkswet, komen voor verlening van het Nederlanderschap overeenkomstig artikel 7 slechts in aanmerking verzoekers tegen wier verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland, onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen en Aruba geen bezwaar bestaat.

Blijkens de wetgeschiedenis van de Rijkswet strekt artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, voornoemd, ertoe te waarborgen dat het beleid ten aanzien van de uitvoering van de vreemdelingenwetgeving en het beleid inzake naturalisatie met elkaar in overeenstemming zijn. In verband hiermede zal het ontbreken van een vergunning tot verblijf als regel duiden op bezwaar tegen verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland. Ook de houder van een vergunning tot verblijf, voor zover deze vergunning is afgegeven voor een specifiek doel — zoals studie, medische behandeling of familiebezoek — dan wel voor een ander verblijf dat naar zijn aard tijdelijk is, zal in beginsel worden tegengeworpen dat hij niet kan worden gerekend tot degenen tegen wier verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen of Aruba geen bezwaar bestaat. Bij wijze van uitzondering zal het niet beschikken over een vergunning tot verblijf onderscheidenlijk het beschikken over een geclausuleerde vergunning tot verblijf in de hiervoor bedoelde zin niet aan de desbetreffende verzoeker worden tegengeworpen. Een zodanige uitzondering wordt blijkens de circulaire van verweerder van 29 januari 1985, kenmerk Hoofdafdeling Privaatrecht, no. 040-185, gemaakt in zeer bijzondere gevallen betreffende oud-Nederlanders en oud-Nederlandse onderdanen van wie kan worden gesteld dat zij vóór hun komst naar Nederland reeds bijzondere banden met Nederland hadden op grond van opvoeding, dienstbetrekking, maatschappelijke positie of anderszins.

Hetgeen verweerder in de hiervoor genoemde circulaire van 29 januari 1985 als beleidslijn heeft neergelegd verstaat de Afdeling aldus dat zich bijzondere gevallen kunnen voordoen waarin ten aanzien van oud-Nederlanders en oud-Nederlandse onderdanen van wie kan worden gesteld dat zij vóór hun komst naar Nederland reeds bijzondere banden met Nederland hadden op grond van opvoeding, dienstbetrekking, maatschappelijke positie of anderszins, ook al komen deze personen, gezien de algemene regels van het vreemdelingenbeleid, niet voor naturalisatie in aanmerking, niettemin tot inwilliging van het naturalisatieverzoek moet worden besloten, omdat in die gevallen niet langer bezwaar bestaat tegen verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland, onderscheidenlijk de Nederlandse Antillen of Aruba.

Vaststaat dat appellant ten tijde van het bestreden besluit in het bezit was van een vergunning tot verblijf voor het volgen van een studie aan een HTS. Appellant beschikte ten tijde van het bestreden besluit daarom niet over een verblijfstitel voor onbepaalde duur.

In geschil is of ten aanzien van appellant sprake is